

Cuprins

DOMINO 2

MISTERELE RÂȘNOVULUI

Introducere: Căminul de dimineață, Bogdan Hrib	9
Samurai fără stăpân, Petru Berțeanu	11
Război, Anamaria Ionescu	27
Intermezzo: Cafeleța de prânz, Bogdan Hrib	58
Marius, Daniel Timariu	61
Printre legende, Lucian-Dragoș Bogdan	93
Războiul, Teodora Matei	127
În loc de epilog: Espresso după cină, Bogdan Hrib	162

Cuprins

Explicație sau argument	7
Intro: Cafeaua de dimineață , Bogdan Hrib	9
Samurai fără stăpân , Petru Berteanu	11
Rateul , Anamaria Ionescu	27
Intermezzo: Cafeluța de prânz , Bogdan Hrib	58
Marius , Daniel Timariu	61
Printre legende , Lucian-Dragoș Bogdan	93
Rahmani , Teodora Matei	127
În loc de epilog: Espresso după cină , Bogdan Hrib	162

Cafeaua de dimineață

Mă uit lung la paharul de carton. Lichidul maroniu închis s-a răcit. E foarte bine. Încă nu m-am atins de cafea. Renunț să mai citesc cârdul de emailuri strânse peste noapte și sorb cu nesaț. Razele unui soare momentan prietenos pătrund prin fereastra ușor jengoasă și lumina puternică acoperă dezordinea de pe birou. Mi-nu-nat. Liniște. Apoi sună o soneerie cu o melodie obsedantă inventată de o marcă de telefonie mobilă. Telefonul meu e chiar pe masă. Număr privat. N-ar trebui să răspund. Și totuși risc.

— Da.

— Cam devreme pentru bere. Cafea, nu-i așa?

— Cafea? Cine?...

Mă opresc imediat ce recunosc vocea. Nu mă bucur. N-am de ce.

— Aha, te-ai prins. Și nu cazi pe spate.

— Telefoanele de la voi ascund întotdeauna viitoare întâmplări primejdioase.

— Sunt convins.

— Domnule Minulescu, ce vor serviciile de la mine?

Îl aud cum râde, mai curând se preface că râde politicos, apoi continuă serios și grav. Mi-l închipui în costumul lui

Resp. Închis la culoare, cravată și cămașă albă, slab, tras la față, în-
cruntat, așa cum l-am cunoscut pe vremea lui Stelică.

— Domnule comisar-șef, am vorbit cu șefii dumneavoastră. Cu șeful, mai exact. Va trebui, cred, că lăsați o vreme idilicul cartier Titan pentru ceva mai important. Ceva de care noi vă rugăm să vă ocupați...

— Noi, Victore? Care noi?

— Noi toți, Comisia, șefii mei, Ionescu și chiar Stelică – pe unde o fi el...

Nu răspund. Ziua începuse prea frumos și cafeaua fusese destul de bună. Mai ales așa rece. Nu răspund nimic pentru o clipă. Apoi o bătaie scurtă în ușă și Anabella își strecoară capul printre ușă și toc. Vede că am telefonul la ureche și așteaptă. Îi fac semn să intre.

— Mă auzi, Tony? Ai înțeles?

— Am înțeles. Îmi aleg oamenii și metodele.

— Așa faci întotdeauna. Trimitem materialele. Salutări Anabellei. Vei ajunge în Brașov; să bei o bere și pentru mine. Salut.

Închide. Ultima lui propoziție ascundea cu siguranță un cod. Sau mai multe. Nu se pot abține să nu arunce niște nade. Ca să se dea mari și tari.

— Nasol? zice juna privindu-mă cu nedumerire.

— Serviciile. Curând, cred că o să plecăm la munte. Un fel de *BD la munte și la mare*.

— Poftim? Ce-i aia?

— Nu contează. Ești prea tânără. Zic să căutăm niște cafele proaspete.

Samurai fără stăpân

unu

Nicio cetate nu te apără de ghinion. Am vrut să fur câteva zile de vacanță și am fost și eu jefuit, oamenii au început să se prăbușească în jurul meu ca muștele și, poate cel mai rău lucru, am fost nevoit să îmbrac niște haine ale lui Iura.

Hai să începem de undeva.

Căzuserăm de acord asupra unei chestiuni de cea mai mare importanță, asta e esențial când ești departe de casă: la *Joseph* clătitele cu fructe de pădure erau delicioase, dar cele cu brânză dulce nu se puteau mânca. După ce bătușem în cuie concluzia asta, Iura se scufundase în laptopul lui iar eu mă uitam în sus, la un vârf de munte, încercând să evit o rază de soare care nu-și găsea locul.¹

---

¹ Mă cheamă Andrei Panduru și sunt profesor de română la un liceu de cartier din București. Din când în când îi duc în mici excursii pe oamenii care vor să cunoască istoria străzilor și a caselor din Capitală. Încântat! Iura Apostol este prietenul meu cel mai bun. Lucrează la Biblioteca Națională de Lingvistică, o instituție care nu are un sediu sigur și legal, motiv pentru care își ține cărțile pe scări, gata să le urce sau să le coboare, în funcție de felul cum evoluează lucrurile. Găsiți mult mai multe despre toate astea în *Efectul Mandela*.

Respect Ajunseserăm la Râșnov chiar în dimineața aia. Iura participa la un seminar internațional despre „variațiunile toponimice în cartografia medievală” și avea la dispoziție o cameră dublă, plătită de organizatori. Așa că mi s-a părut o idee bună să nu fac nimic vreme de trei zile, alături de el. Prietenul meu împrumutase un Opel vechi de la o verișoară și plecaserăm din București cu noaptea în cap, ca să evităm aglomerația. Puțin înainte de ora nouă am ajuns la marginea orașelului și tocmai simțeam cum încep să devin proprietarul peisajului montan care se ridica jur împrejur, când Iura a pus o frână plină de panică și am simțit cum centura de protecție mi se înfige în piept ca ghearele unei păsări speriate.

În fața noastră o Dacie, apărută brusc și nătâng din dreapta, reușise să lovească un camion acoperit cu o prelată vișinie. Ca să evite accidentul, camionul virase scurt spre stânga, derapase și se întindea acum în diagonală, pe ambele sensuri de mers. Toate mișcările astea bruște aruncaseră din vehicul mai multe butoaie de lemn, pe care cineva scrisese cu litere arhaice „*Ronin Beer*”.

Pentru că era vinovat, omul din Dacie alerga de colo colo, gesticula mult și vorbea cu un ton foarte ridicat. Celălalt șofer era mult mai calm, părea că tot ce-și dorește e să plece cât mai repede de acolo, așa că l-a dat jos din camion pe un însoțitor îmbrăcat cu o vestă de piele și s-au apucat să adune butoaiile pierdute și să le bage la loc, sub prelată vișinie.

Am stat acolo aproape un sfert de oră. Împrejurul nostru era încă pustiu. În stânga, la parterul unei case vechi, vedeam firma puțin ponosită a unui magazin de produse alimentare care nu deschisese încă. În dreapta se ridica o clădire masivă, cu fațada ornată de bârne mari din lemn vopsit în roșu. Deasupra intrării scria „*Casa Ingrid*” și în fața ușii stătea o

bătrânică rotunjoară, care zâmbea ținând în mână un prosop verde. Părea foarte mulțumită de spectacol.

Am ajuns în cele din urmă și la pensiunea noastră. O casă mică, pictată în culori vii. Înăuntru, camerele, televizoarele, chiuvetele și recepționera erau și ele la fel de mici. N-am deschis bagajele, le-am lăsat pe paturi și am ieșit să facem puțină mișcare. Eram înconjurați de case vechi, cu aer sever și acoperișuri din țiglă, dar din loc în loc apăreau multe construcții noi, turistice, făcute mai ales din piatră și lemn. Ne-am plimbat pe străzi cu pavaj vechi, am încercat să tragem cu ochiul peste porțile mari din lemn, care apărau curțile localnicilor și am cumpărat mure de la o fetiță cu bașma galbenă.

După vreo oră eram obosiți, am decis să căutăm un loc de odihnă. Așa am ajuns să evaluăm clătitele de pe terasa de la *Joseph*.

— N-am locuit niciodată la Râșnov, știu despre locul ăsta doar niște chestii vagi, am zis eu. Sigur există cetatea țărănească, o vedem cu toții din mașină. Ar mai fi două biserici vechi, una ortodoxă, alta protestantă....

Iura încerca să corecteze textul comunicării pe care trebuia să o susțină a doua zi. Și-a scos capul numai puțin din laptop și mi-a zis:

— Sună grozav, trebuie să le vezi pe toate și pe urmă îmi povestești, Andrei. Exploratorul din mine doarme dus zilele astea. Tot ce îmi doresc e să spun ce am de spus, să asist la ce am de asistat, să zac, să beau bere artizanală și să mănânc niște cârnați cu varză.

— E interesant că localitatea de azi pare înființată de coloniști aduși de pe Valea Rinului, deși există pe aici și o foarte veche așezare dacă...

— ...Sau cu fasole, a conchis Iura, adâncindu-se iar în corecturile lui.

Adevărul e că nu îi era ușor să se concentreze. La o masă de lângă noi, așezată în fața unei căni cu cappuccino, o franțuzoaică foarte arsă de soare citea o carte mică și groasă. În jurul ei gravita o fetiță de vreo trei ani, care făcea mișcări imprevizibile și o gălăgie studiată atent, fără ca asta să trezească vreo clipă atenția mamei. Mai întâi a încercat să smulgă perna legată de unul din scaunele metalice, dar asta s-a dovedit peste puterile ei. Pe urmă a spus *beeah-beeah* de vreo treizeci și șase de ori, s-a lovit serios de scaunul meu și a luat-o la fugă printre mese. S-a împiedicat, a căzut și n-a plâns pentru că și-a dat seama că nimeni nu o bagă în seamă. Așa că a început să urmărească încet un pisoi, cu intenția vădită de a pune mâna pe el.

— Sper că traducătorii sunt buni, pentru că altfel nimeni n-o să înțeleagă mare lucru din ce spun eu aici despre evoluția numelor de localități din Dobrogea, a zis Iura într-un târziu.

— Oaspeții străini nu primesc textul tradus?

— Primesc, când ajung acasă, toate textele traduse, dar peste șase luni... un an. Depinde de banii pe care îi avem pentru tipărit. Asta nu ajută la dezbaterea de aici.

— Anais!

Brusc, franțuzoaica arsă de soare se desprinsese din carte. Fetița tocmai zgâlțâia cu temei scaunul pe care stătea un domn cu chelie, pantaloni de trening și ochelari de soare cu ramă groasă, adâncit în studiul unei reviste. Mama s-a ridicat amenințător, moment în care bărbatul s-a prelins de pe scaun și s-a întins pe jos cu mult calm, cât era de lung.

Iura s-a repezit la el și a încercat să-l ajute. Pe urmă a început să-l pipăie buimac, ici și colo. S-a uitat la mine speriat.

— Cred că a murit...

Eu am sunat la 112 în timp ce Iura a fugit în interiorul cafenelei și s-a întors după un minut cu un chelner îmbrăcat cu cămașă albă și o vestă neagră cu dungi gri, care a început și el să dea telefoane.

Salvarea a venit repede și un paramedic a început să se învâртеască în jurul bărbatului prăbușit. Chelnerul stătea cu mâinile la spate, la câțiva metri de centrul operațiunilor și, din când în când, se apropia să vadă dacă toată lumea își face datoria și nu e nevoie de el pentru niște proceduri mai complicate. Franțuzoaica își luase copilul de mână și plecase în fugă, lăsând în schimb pe masă prețul consumației. Poate se temea că micuța ar putea fi acuzată de crimă. Sau terminase cartea și mergea să caute alta.

În cele din urmă l-au pus pe ochelarișt pe o targă și l-au băgat în mașina salvării. Chelnerul s-a apropiat de noi și ne-a spus încet și complice:

— Nu era mort, slavă Domnului! Avea puls, semne din alea vitale.

— Era țeapăn ca un lemn, a zis Iura.

— Nu te faci țeapăn așa repede, l-a informat chelnerul îndatoritor. Tre' să treacă ceva vreme. Am un văr dentist, a făcut școală, a tăiat cadavre, mi-a povestit multe.

Părea prea bine pregătit ca să-l mai contrazicem.

doi

Peste vreo trei ore seminarul lui Iura își începea sesiunea de deschidere și el voia să se întindă puțin și să se schimbe în niște haine care nu îl reprezintă. Am plecat încet spre pensiune și când am ajuns acolo am găsit ușa de la cameră spartă

și lucrurile împrăștiate peste tot. De fapt, era vorba despre câteva dintre lucrurile lui Iura, ale mele dispăruseră cu totul. Proprietarul locului, un bărbat înalt și masiv, care, în ciuda verii, purta un pulover gri tricotat de mână cuiva și închis în față cu un fermoar șerpuit, a apărut imediat și ne-a spus mândru că a reușit să-i vadă de la spate pe cei care făcuseră asta și i-a fugărit pe scări, ce-i drept fără prea mare folos. Jos, la recepție, ne aștepta un polițist care ne-a pus să scriem o declarație cât mai amănunțită despre bunurile care ne fuseseră furate.

Trăiam o zi în care îngerul nostru păzitor se străduia să producă numai rebuturi.

Ne-am întors în cameră și am încercat să desenăm o hartă cât mai exactă a dezastrului. Lucrurile cât de cât valoroase fuseseră cu noi: laptopul lui Iura, telefoanele, banii, actele. Hoții înșfăcaseră în fugă niște haine și cam atât.

— Oricum e nedrept, am zis. Mie mi-au luat valiza cu tot ce aveam, ție ți-au lăsat jumătate din avere.

— Nu e nicio discriminare. Valiza ta era pe jumătate goală, eu am adus și niște ținute de protocol. Au ales ce le-a plăcut de la mine, au aruncat selecția asta peste ce era în valiza ta și au luat-o la fugă. Nu s-au ales cu mare lucru, ciudat jaf.

Paguba hoților mă înduioșa destul de puțin, eu rămăsesem fără nimic. Am decis repede că nu mai vrem să stăm în pensiunea aia, mai ales că era destul de neclar în cât timp avea să apară cineva capabil să repare ușa. Iura a sunat-o pe una dintre organizatoarele seminarului și a aflat că se poate caza oriunde, cu condiția să nu depășească baremul de preț. Proprietarul nu a protestat când ne-a văzut ieșind pe ușă cu bagajele rămase, a ridicat din umeri și atât. Părea să spună că așa e viața, ca și hoții, clienții vin și pleacă.